

Своя школа

Леся Храплива-Щур

Прибіг Степанко зі школи. Кинув книжки в кут. З'їв нашвидку обід, що мама залишила на кухні, йдучи на роботу. Вхопив м'яча та побіг на вулицю.

Підкинув м'яча раз і другий, а за третім разом м'яч покотився далеко-далеко, аж на перехрестя вулиць. Погнався Степанко за м'ячем, щоб хто його не взяв, або щоб авто на нього не наїхало. Добіг щасливо, підійняв м'яча, а тут напроти нього — МIRONKO. І торба з книжками в руках.

— О, а ти куди? — спитав його, замість привітання, Степанко.

— До школи! — відповів повагом МIRONKO і вже хотів іти далі.

— Тепер, після полудня до школи? — не міг надивуватися Степанко. — Я саме тепер прийшов зі школи.

— Я теж недавно прийшов зі школи, але тепер іду до іншої, української школи! — відповів МIRONKO.

— А я йду гратися м'ячем.

— А не поспробував би ти піти разом зі мною в школу?

Це недалеко, ось-там за рогом вулиці.

— Що? Ще в одну школу?! — аж вигукнув Степанко.

— Хай іде, хто хоче, я не піду!

— Коли так, то бувай здоров, а то я ще спізнюся через тебе! — МIRONKO перебрав торбу в другу руку і майже побіг.

Степанко підкинув м'яча ще раз і другий, а потім якось сумно йому стало. — Хоч би було з ким гратися, а то самому — нецікаво! — подумав.

Аж надлетів горобець з великим жовтим олівцем під пахою. Степанко зрадів:

— Горобчику, горобчику, ходи гратися зо мною! — закликав.

— Мені ніколи! — зацьвірінкав горобець, та вже хотів летіти далі.

— А куди ти поспішаєш?

— До школи!

— Навіщо ж тобі школа? — здивувався Степанко.

— На те, щоб навчитися гороб'ячого письма.

— Якого ? Якого ? — Степанко думав, що не дочув, і аж приклав долоню до вуха, щоб почути краще.

— Го-роб'я-чо-го! — повторив горобчик, розділяючи кожний склад. — Такого, що ним порозуміваються всі горобці в цілому світі, де вони не жили б.

— Диви, диви, я й не думав, що у вас може бути письмо! — здивувався Степанко.

— Хіба можна без письма? — обурився горобець. — Кожний чесний горобець його пильно вивчає. Ось тут, наприклад, залишив якийсь горобець у поросі записку, що Туся несла сьогодні крупи з крамниці, коробка випала їй з торби і крупи розсипалися. А то буде бенкет! Коли я роз кажу про це вчителю, може полетимо туди і всією

клясою після науки! Прощай!

Горобець пурхнув та полетів, а Степанко довго вдивлявся в пісок біля дерева, що росло на березі хідника. Та не міг доглянути там нічого більше, як тільки переплутані сліди гороб'ячих ніжок.

Аж надбіг дорогою Брисько з торбою, перевішеною через плече. Степанко зрадів йому дуже:

— О, ти саме в пору нагодився! Ходім гратися разом! Ти так гарно вмєш підносити м'яча та приносити його в зубах!

— Мені ніколи: поспішаю до школи! — відповів Брисько, навіть не оглядаючись.

— До школи? А це до якої? — спитав Степанко, бо чув, що лютє починає його брати.

— Звичайно, що до собачої! Там вивчаємо історію нашого роду! — і Брисько закинув так гордо голову вгору, аж його клапате лїве вухо перевернулося зовсім на правий бік.

— Пхе, яка ж там у вас історія?! — відрубав люто Степанко, та зараз і пожалів цього. Бо Брисько так загарчав та вишкірив зуби, що Степанко мусів аж вискочити для безпеки на залїзну огорожу травника.

— Гарр! Гарррр! — підскакував до нього Брисько. — Ти не чував про нашу історію? Таж найславніші князі брали наших предків зі собою на лови! Гав, гав! А скільки дітей ми вирятували з пожарів, а скільки подорожніх, що заблудили в горах! А те, що ми вірні понад все своєму панові — то хїба не наша слава?

— А справді, я не думав... — промовив Степанко, трохи на те, щоб заспокоїти Бриська, а трохи таки тому, що справді здивувався.

— А бачиш — гав! гав! — не вгавав Брисько. — Все це мусить знати кожний добрий пес, щоб шанувати свій рід та самого себе. Але я тут з тобою воловоджуся, а це вже

пізно! До побачення, гарр! — і Брисько, щоб могли скорі ше бігти, вхопив торбу в зуби та погнався, скільки сил стало, виляючи хвостам.

Степанко зліз з огорожі та тільки пошкрябався в голову. А тоді попрямував до парку в сусідньому кварталі домів, може там хоч знайде з ким погратися.

Тільки вбіг у ворота парку, надлетів йому назустріч соловейко з аркушем нот, звиненим в тоненьку трубку, під крилом.

— О, добре, що бачу тебе! — зрадів Степанко. — Будемо гратися: я буду кидати в тебе м'ячем, а ти будеш втікати з дерева на дерево!

— Мені ніко-ко-ко-ли! Я лечу до шко-ко-ко-ли! — защебетав соловейко.

— Що, і ти до школи? — аж обурився Степанко. — А чого ж ти будеш там вчитися?

— Співати так гарно, як і всі соловейки!

— Овва, хїба варто сьогодні вчитися співати? — покрутив носом Степанко. — Доволі наставити патефон, а він виспїває тобі, що схочеш!

— Ко-ко-ко-коли ж ні! — розгарячився соловейко. — Нїякий патефон не заступить нашого, солов'їного співу.

Так вмїємо співати тільки ми — соловейки. І співаємо всі однаково гарно, в якій країні ми не жили б. За те шанують нас усюди, зате славлять нас у піснях та в віршах.

І ваш поет, Тарас Шевченко писав про нас:

.. . Дивлюся — аж світає, Край неба палає, Соловейко в темнім гаї Сонце зустрічає .

. А знаєш, в якому вірші ці слова?

— Я... так... ні, щось не пригадую... — забелькотів Степанко і почув, що йому стало нараз дуже гаряче.

— Хіба ти не вчився цього у своїй школі?

— Та я так . . . мені ніколи ходити до своєї школи .. .

— О, коли ти такий, то мені ніко-ко-ко-ли й говорити з тобою! — і соловейко обняв міцніше крильцем свої ноти та піднявся вгору.

Степанко постояв, постояв, щось подумав, а потім пустився бігцем туди, куди пішов був Миронко. Бо може ще якраз не було запізно піти до своєї школи?!

1) Це уривок з поеми Тараса Шевченка "Сон".